

Hồi 2

HÀO PHÚ VƯƠNG: PHÚ XƯƠNG VÔ ĐỊCH KHOÁI KIẾM CƠ VĨNH: DÒ TỬ QUANG

V

òng tay thủ lễ, một tay kiếm khách với khí phách hiên ngang chột lên tiếng:

- Chịu ân sâu cứu tử, hai năm qua Cơ Vĩnh này vẫn mong có dịp đền đáp! Nay được tin Hào Phú Vương cho vời phải chăng đã có dịp cho tại hạ thỏa chí nguyện bình sinh?

Khách sảnh của Hào Phú Vương quả nhiên có khí thế của nhân vật phú xướng địch quốc! Những vật dụng trưng bày nếu không bằng ngọc thì cũng được phủ bạc dát vàng!

Tuy thế, y phục của Hào Phú Vương lại rất bình dị, tạo tư thái dễ hòa đồng cho bất kỳ ai có dịp được Hào Phú Vương tiếp đãi!

Phất nhẹ tay áo của chiếc trường bào bằng vải gai thô, Hào Phú Vương sau đó xòe tay với những ngón tay được chăm chút cẩn thận, chỉ vào cấm đôn cạnh đó:

- Khoái Kiếm Cơ Vĩnh, một đại kiếm khách vang danh thiên hạ! Phải nói đây là dịp may ngàn năm một thuở của Chu mỗ mới đúng! Ngồi xuống nào! Một hào phú tầm thường như Chu mỗ một đại kiếm khách như Cơ các hạ bất tất phải quá đa lễ! Mời ngồi!

Đặt nhẹ thanh kiếm là vật bất ly thân sang một bên, Cơ Vĩnh không khách khí ngồi ngay vào cấm đôn được Hào Phú Vương đưa tay mời!

Nhìn tư thế đỉnh đạc của Cơ Vĩnh, kể chịu ân cứu tử độ nào như Cơ Vĩnh vừa tự nhận, nhưng việc giữ lễ không làm mất đi phong độ uy dũng của một đại kiếm khách.

Hào Phú Vương tấm tắc:

- Cơ các hạ quả nhiên có khí khái bất phàm, không hổ danh hai chữ Khoái Kiếm! Hai năm trước, việc cứu tử chỉ là điều tình cờ, Chu mỗ dè không bận tâm hà tất Cơ các hạ phải xem trọng!

Cơ Vĩnh khẽ nhồm người:

- Hào Phú Vương quả nhiên là người khoáng đạt! Nhưng có câu: hữu ân tất báo, tại hạ đã nói sẽ nghĩ cách đền đáp tất nhiên không phải chỉ là lời nói suông!

Hào Phú Vương bật cười! Và thật là lạ, người có niên kỷ xấp xỉ ngũ tuần như Hào Phú Vương nhưng sao ở khoé miệng vẫn chưa hằn nếp nhăn của thời gian.

- Những nhân vật giang hồ như Cơ các hạ vẫn luôn nói như vậy, âu cũng là cái hay cái đúng của nam nhi đại trượng phu! Được lắm, đã thế Chu mỗ có một việc cần nhờ Cơ các hạ trợ giúp!

Cơ Vĩnh thoáng trầm tư:

- Người có tiền của nhiều đến vạn ức như Hào Phú Vương nhất định luôn bị bọn đạo tặc dòm ngó, phải chăng...

Hào Phú Vương xua tay:

- Người giang hồ luôn đụng chạm đao kiếm, đó là điều tất yếu! Một Hào Phú Vương như Chu mỗ đương nhiên không thể tránh bị bọn đạo tặc quấy nhiễu! Đạo lý này thật ra là quá tầm thường, Chu mỗ nào dám vì bọn đạo tặc cón con làm phiền đến một đại kiếm khách uy danh hiển hách như Cơ các hạ?

Cơ Vĩnh lấy lại vẻ bình thản:

- Là một đại phú đến phải xưng Vương, hay Hào Phú Vương đang bị kẻ thù uy hiếp, muốn sai tại hạ đối phó?

Hào Phú Vương nhăn mặt, tuy thế vẫn không tạo bất kỳ nếp nhăn nào ở hai bên khóe miệng:

- Chuyện tầm cù rửa hận, đừng nói là bọn thường nhân, những hào phú như Chu mỗ rất ngại nói đến! Hay nói cách khác, Chu mỗ sợ điều đó như sợ cùi hủi! Cơ các hạ đoán sai rồi.

Mỉm cười, Cơ Vĩnh lắc đầu:

- Những ưu tư của bậc hào phú quả nhiên bọn giang hồ thô tục như tại hạ khó có thể suy đoán! Rốt cuộc là chuyện gì, chỉ cần Hào Phú Vương nói ra, cho dù là dầu sôi lửa bỏng Cơ Vĩnh này nhất định không từ nan!

Hào Phú Vương đột nhiên chuyển đổi đề tài:

- Nghe nói Khoái Kiếm Cơ Vĩnh rất yêu thương thê tử?

Cơ Vĩnh kinh ngạc:

- Người nào có thê tử mà chẳng yêu thương? tại hạ nào phải ngoại lệ?

Hào Phú Vương thở dài:

- Có hồng nhan tri kỷ để đầu ấp tay gối, đó là điều diễm phúc! Lại có thêm quý tử để nối dõi tông đường, đó là bậc đại phú? Trong khi đó Chu mỗ đến một diễm phúc nho nhỏ cũng không hề có! Hà..

Cơ Vĩnh trầm mặt:

- Tại hạ cũng nghe Hào Phú Vương muốn tìm người san xẻ chút phú quý giàu sang nhưng chưa thỏa nguyện. Phải chăng Hào Phú Vương muốn nhờ tại hạ mai mối cho một giai nhân khuynh quốc khuynh thành?

Hào Phú Vương lắc đầu quầy quậy:

- Sai rồi! Thứ nhất Chu mỗ đã là người luống tuổi, chuyên tư tình nhi nữ kể như không còn hứng thú! Thứ hai, nếu có hứng thú đi chăng, dùng Cơ Khoái Kiếm vào việc mai mối là hoàn toàn thất sách.

Chợt nghiêm mặt, Hào Phú Vương bảo:

- Chu mỗ đề cập đến thê tử của Cơ các hạ là muốn hiểu sự ưu ái của Cơ các hạ dành cho thê tử nhiều đến bậc nào! Có như thế Cơ các hạ mới thông cảm và hiểu tận tường nỗi lòng của Chu mỗ đối với điều Chu mỗ ưu ái!

Cơ Vĩnh chợt hiểu:

- Hào Phú Vương có những thú vui thâm kín hơn những khoái lạc tầm thường?

Hào Phú Vương gật đầu:

- Không sai! Nếu Cơ các hạ yêu thương thê tử một, Chu mỗ yêu thích những thú vui riêng tư đến mười.

Cơ Vĩnh dùng gật đầu

- Tại hạ hiểu rồi! Ngoài nội nhân là hồng nhan tri kỷ được tại hạ hết mực yêu thương, tệ nhi Cơ Thạch nay được mười hai cũng được tại hạ xem như chính sinh mệnh?

Vỗ đùi Hào Phú Vương kêu.:

- Xem như chính sinh mệnh, câu này quá nhiên nói đúng tâm trạng Chu mỗ.

Đứng bật dậy, Hào Phú Vương có phần đắc ý:

- Bình sinh Chu mỗ chỉ yêu thích các loại cổ kiếm, chỉ là để thưởng lãm mà thôi! Cơ các hạ cũng là danh gia kiếm thuật, nếu có nhã hứng hãy đi theo Chu mỗ đến Tàng Kiếm Thất!

Cũng đứng bật dậy, nhanh không kém gì Hào Phú Vương, Cơ Vĩnh kêu:

- Yêu thích cổ kiếm? Hào Phú Vương có cả một Tàng Kiếm Thất ư? Nếu vậy tại hạ nhất định không bỏ lỡ cơ hội được đại khai nhãn giới!

Thái độ háo hức của Cơ Vĩnh càng khiến Hào Phú Vương đắc ý:

- Hay lắm! Gặp người tri âm tri kỷ như Cơ các hạ, Chu mỗ như được cởi tất lòng! Nào, mời Cơ các hạ quá bước đến Tàng Kiếm Thất?

Hào Phú Vương tất bật đi trước, thái độ như trẻ con muốn khoe món đồ đang ưa thích.

Cơ Vĩnh đi theo sau cũng vội vã như muốn biết trong Tàng Kiếm Thất của Hào Phú Vương có đáng với tên gọi không!

Hào Phú Vương bỗng có thái độ cẩn trọng khi ngập ngừng dùng tay phát động cơ quan khai mở Tàng Kiếm Thất.

Sề... sề...

Bí môn của Tàng Kiếm Thất vừa khai mở, tuy không có ánh hào quang nào rực rỡ phát ra nhưng Cơ Vĩnh vẫn lặng người ngẩn ngơ.

Thái độ của Cơ Vĩnh khiến Hào Phú Vương thán phục:

- Cơ các hạ quả nhiên là đại danh gia về kiếm thuật! Những loại cổ kiếm thường không phát sáng, Cơ các hạ thoát nhìn đã nhận ra chứng tỏ Chu mỗ không chọn lầm người.

Khoa chân định bước vào Tàng Kiếm Thất, câu nói của Hào Phú Vương khiến Cơ Vĩnh dừng lại:

- Không chọn lầm người? Hào Phú Vương muốn nói việc sắp sai phái tại hạ là có liên quan đến cổ kiếm?

Hào Phú Vương cười gượng:

- Đứng trước chân nhân, Chu mỗ nào dám che giấu? Tuy nhiên đã lỡ đến Tàng Kiếm Thất rồi, Cơ các hạ hãy cứ từ từ xem qua tất cả những gì Chu mỗ đã hao phí nhiều tâm huyết để thu thập! Chuyên kia để sau hãy nói!

Cười theo phụ họa, Cơ Vĩnh ung dung tiến vào:

- Không sai? Tại hạ đã nói, quyết không sai lời. Bảo phải mở rộng tầm mắt là phải mở rộng tầm mắt! Bảo phải đến đáp ân cứu tử là phải vì người mà tận lực!

Không chờ Hào Phú Vương lên tiếng Cơ Vĩnh tuần tự nhìn và gọi tên của từng thanh cổ kiếm vốn được Hào Phú Vương sắp bày cẩn thận:

- Đây là Thái A Kiếm? Đây là đệ nhất Kiếm Ngư Trường!... Chà! Có cả đôi Thư - Hùng Xuân Thu nhị kiếm! Trời! Đúng là một Tàng Kiếm Thất độc nhất vô nhị với đủ loại danh kiếm từ thời cổ thượng bấy lâu ngỡ đã không còn.

Chậm chậm đi theo sau Cơ Vĩnh, sắc mặt của Hào Phú Vương bỗng trở nên u buồn:

- Nhưng tất cả những danh kiếm này nếu so với Tử Quang Kỳ Kiếm cũng chỉ là sự so sánh khập khiễng giữa ánh sáng đom đóm và vầng nhật dương!

Cơ Vĩnh quay người lại, diện đối diện với Hào Phú Vương:

- Tử Quang Kỳ Kiếm? Cơ Vĩnh này nói thật, danh xưng này tại hạ chưa bao giờ nghe ai đề cập đến!

Hào Phú Vương thở dài:

- Hà...! Nói làm gì một mình Khoái kiếm Cơ Vĩnh chưa từng nghe qua, đến như Chu mỗ là người bấy lâu nay luôn có tâm nguyện tìm hiểu và thu thập cũng chỉ biết đến danh xưng đó vào những lúc gần đây thôi!

Cơ Vĩnh kinh nghi:

- Do ai nói? Lời nói của người ấy liệu có đáng tin không? Lấy gì làm bằng chứng rằng Tử Quang Kỳ Kiếm cũng là một trong những thanh cổ kiếm quý?

Hào Phú Vương nhìn trân trân vào Cơ Vĩnh:

- Hỏi hay lắm! Do Chu mỗ cũng đang muốn minh bạch hư thực chính những vấn nạn này nên đành phải khuất tất Cơ các hạ một chuyến!

Cơ Vĩnh trầm giọng:

- Chỉ tìm hiểu hư thực hay nhân tiện đưa luôn Tử Quang Kỳ Kiếm về cho Hào Phú Vương?

Tỏ vẻ khoan khoái lạ, Hào Phú Vương vội vàng phong bế Tàng Kiếm Thất và nhanh nhẩu đưa Cơ Vĩnh trở lại khách sảnh khi nãy!

Vừa phân ngôi chủ khách để cùng ngồi đối diện quanh một bàn tiệc được bọn gia nhân sắp dọn sẵn, Hào Phú Vương vội lên tiếng:

- Không như những nhân vật giang hồ thường nghĩ cách chiếm đoạt khi gặp phải những vật trân quý, bọn hào phú như Chu mỗ có những cách giải quyết thuận lợi hơn. Chỉ cần Cơ các hạ cất công dò tìm và thông tin cho Chu mỗ biết, tự Chu mỗ sẽ lo những phần còn lại!

Cơ Vĩnh gật đầu:

- Cũng có thể Hào Phú Vương nói đúng. Dùng kim ngân tài vật để đánh đổi vật được Hào Phú Vương ưa thích, cách giải quyết này xem ra thuận tiện hơn! Trừ phi...

Hiểu Cơ Vĩnh muốn đề cập đến vấn đề gì, Hào Phú Vương chợt nói bằng giọng thật cả quyết:

- Cơ các hạ muốn nói có những người vì quá yêu thích vật trân quý nên không chịu đánh đổi bất luận với lượng kim ngân cho dù to tát đến đâu? Nếu là vậy Cơ các hạ yên tâm, hạng người này Chu mỗ chưa từng gặp qua! Có chăng, đó cũng là nhân vật thuộc giới giang hồ. Với hạng người này, Chu mỗ luôn có thái độ kính nhi viễn chi, càng xa họ càng tốt, hoàn toàn không dám nghĩ đến việc thương lượng hoặc chiếm hữu vật trân quý của họ!

Thái độ của Hào Phú Vương là thái độ của người vì quá giàu sang nên không muốn chuốc lấy phiền toái. Cơ Vĩnh mỉm cười:

- Đáng tiếc cho Hào Phú Vương chỉ vì có ý nghĩ này nên ít có dịp giao du thân cận với giới giang hồ! Từ đó mà suy, hai năm trước, lúc tại hạ lâm phải trọng thương và buộc phải lẩn tránh sự truy sát của kẻ thù, Hào Phú Vương dám ra tay cứu giúp, chuyển nguy thành an cho tại hạ, đó là hành vi vừa ngẫu nhiên vừa chứng tỏ đờm lược bậc hào kiệt của Hào Phú Vương! Tại hạ bấy lâu nay vẫn khắc cốt ghi tâm đại ân này!

Hào Phú Vương nâng cao vò rượu:

- Chuyện đã qua và cũng chỉ làm Chu mỗ hao tổn lượng kim ngân không đáng kể. Cơ các hạ hà tất cứ nhắc đi nhắc lại mãi! Đây là rượu Trúc Diệp Thanh đã cất ngoài trăm năm, Chu mỗ kính mời Khoái Kiếm Cơ Vĩnh một chén! Cơ Vĩnh nhận lấy chén rượu vừa được Hào Phú Vương rót đầy và đưa lên môi:

- Cung kính bất như tòng mạng! Tại hạ cũng mượn hoa hiến phật, kính Hào Phú Vương một chén!

Đặt chén rượu đã uống cạn xuống bàn, Cơ Vĩnh chép miệng:

- Một bữa tiệc được bắt đầu bằng chén rượu, không hiểu chuyện có liên quan đến Tử Quang Kỳ Kiếm kia, tại hạ phải bắt đầu từ đâu?

Cũng cạn xong chén rượu, Hào Phú Vương bắt đầu nói:

- Cách đây không lâu, ở phụ cận vùng Quân Sơn có lời đồn đại liên quan đến sự xuất hiện của Thần Kiếm! Đó là những tia Tử Quang bất ngờ bật loé lên vào những đêm trăng rằm! Rõ ràng nhất là đêm trăng rằm vừa qua! Cũng theo lời đồn đại thì đó là ánh kiếm phát ra từ Tử Quang Kỳ Kiếm! Cơ các hạ chỉ cần bắt đầu từ đây, dò tìm xem những nhân vật nào đó có dịp mục kích ánh kiếm Tử Quang và họ đã nhìn thấy những gì!

Đang chờ đợi để được nghe Hào Phú Vương nói tiếp, nào ngờ Hào Phú Vương chỉ nói đến đó rồi dừng lại, Cơ Vĩnh hoang mang:

- Chỉ cần dò hỏi bấy nhiêu đó thôi sao?

Hào Phú Vương gật đầu:

- Để minh bạch xem Tử Quang Kỳ Kiếm có thật sự tồn tại hay không, theo Chu mỗ, chỉ cần dò hỏi bấy nhiêu đó là đủ!

Cơ Vĩnh hoài nghi:

- Những kẻ có thể nhìn thấy ánh Tử Quang đương nhiên không chỉ có hạng thường nhân! Hào Phú Vương nghĩ sao nếu tại hạ buộc phải dò hỏi những nhân vật giang hồ?

Hào Phú Vương bật tay đánh tách:

- Hỏi đúng lắm! Vì nếu chỉ cần dò hỏi ở hạng thường nhân Chu mỗ sẽ dễ dàng dùng bọn gia nhân cho việc này, riêng phải dò hỏi ở những nhân vật giang hồ, Chu mỗ dù có gan to bằng trời cũng không dám mạo hiểm!

Cơ Vĩnh dần dần hiểu ra:

- Hóa ra Hào Phú Vương đã có sẵn chủ định! Tại hạ muốn hỏi, đại để Hào Phú Vương đã biết chút tin gì về một nhân vật giang hồ cụ thể đã tình cờ phát hiện ánh Tử Quang kia chưa?

Hào Phú Vương khẽ thở phào:

- Phàm giới giang hồ mỗi khi có việc khẩn trương thường vẫn kiêm trình đi trong đêm! Và trong số đó ắt có không ít người vì quá hiếu kỳ đã cố tình tìm đến tận nơi để dò hỏi, giả sử họ có phát hiện ánh Tử Quang! Để minh bạch xem đó có phải là do Tử Quang Kỳ Kiếm, Chu mỗ chỉ trông mong vào việc dò hỏi ở những nhân vật này! Như bọn gia nhân báo về, có một nhân vật như vậy thuộc giới giang hồ! Người này có tính danh là Từ Khắc Kim, ngoại hiệu thường dùng là...

Cơ Vĩnh nhăn mặt:

- Rõ rồi! Đó là mộ gã đầu trộm đuôi cướp không hơn không kém! Buột phải liệt Diêu Thủ Không Không Từ Khắc Kim vào những nhân vật thuộc giới giang hồ, tại hạ cảm thấy hổ thẹn thay!

Hào Phú Vương trợn mắt:

- Sao nghe nói thân thủ của họ Từ rất tinh minh hẳn tiếp, chỉ vãng kỳ thanh bất kiến kỳ hình, hóa ra chỉ là phường trộm đạo thôi sao?

Cơ Vĩnh thở dài:

- Nói gì thì nói, nếu Từ Khắc Kim không nhanh tay sao được gọi là Diêu Thủ Không Không? Và nếu y không nhanh chân thì mạng của y sao còn chi trì đến tận bây giờ?

Hào Phú Vương nhăn nhó:

- Ý của Cơ các hạ như muốn nhân dịp này xử trị tội trộm đạo của họ Từ?

Cơ Vĩnh chưa kịp đáp, Hào Phú Vương vôi xua tay nói luôn:

- Như thế không được! Chu mỗ xin nói rõ, chỉ cần Cơ các hạ dò tìm và báo cho Chu mỗ biết những ai đã tình cờ nhìn thấy và nhìn thấy như thế nào, như thế là đủ! Tuyệt nhiên Chu mỗ không hề muốn có chuyện ân oán giang hồ nào xảy ra?

Ngừng lời, Hào Phú Vương cười nhẹ với Cơ Vĩnh:

- Như đã nói đây là việc phải khuất tất đến thanh danh hiển hách của Khoái Kiếm Cơ Vĩnh, Chu mỗ không dám lạm bàn cũng không một lời nhắc đến ân cứu từ năm xưa! Khi xong việc, nếu Tử Quang Kỳ Kiếm thực sự hiện hữu, chính Chu mỗ sẽ có cách tạ ân trọng hậu của Cơ các hạ!

Nhắc thanh trường kiếm cầm trên tay, Cơ Vĩnh đứng lên:

- Tại hạ hiểu rồi! Chuyện ân nghĩa không cần bàn đến, nếu có tại hạ cùng chẳng muốn nghe! Bất luận phải khuất tất như thế nào, tại hạ nhất định phải nhẫn nại, không để hệ lụy đến Hào Phú Vương, một người tuy không biết võ công nhưng có tâm tư khoáng đạt của khách giang hồ! Hào Phú Vương cứ ở đây chờ tin! Từ gã Từ Khắc Kim, tại hạ sẽ dò lần ra những nhân vật khác!

Đứng lên và đưa tay ngăn lại, Hào Phú Vương bảo:

- Người nhanh nhẩu như Cơ các hạ, mọi việc ắt sẽ thành sự! Đường từ Quân Sơn về đến đây chẳng phải gần nếu khi có tin Cơ các hạ chỉ cần tìm đến bất kỳ một phạn điểm nào có ký tự của họ Chu và đưa vật này ra! Người nhận ra vật này ắt sẽ tự đưa tin đến cho Chu mỗ!

Nhìn khối ngọc trong suốt được tác thành hình một thỏi bạc, Cơ Vĩnh thật sự ngẩn ngại:

- Vật này có giá trị liên thành, tại hạ nào dám.

Ấn khối ngọc vào tay tả Cơ Vĩnh, Hào Phú Vương nghiêm mặt:

- Giá trị trọng yếu của vật này là được dùng như một tín vật nhận dạng? Từ vật này, nếu Cơ các hạ muốn, có thể thu nhận một số kim ngân tài vật rất lớn ở các Chu phạm điểm! Chu mỗ vì kính trọng và ngưỡng mộ Khoái Kiếm Cơ Vĩnh nên không ngại giao cho các hạ! Hy vọng Cơ các hạ không từ chối và cũng đừng làm Chu mỗ phải thất vọng?

Nếu đây là vật được dùng thay cho sự đền đáp, có lẽ Cơ Vĩnh sẽ phải quyết khước từ. Nhưng do hai chữ kính trọng và ngưỡng mộ được Hào Phú Vương vận dụng đúng lúc, Cơ Vĩnh đưa tay nhận lấy như nhận một trọng trách!

Cơ Vĩnh khẽ khom người:

- Hào Phú Vương đã tin tưởng, tại hạ bất luận thế nào cũng quyết tận lực không để Hào Phú Vương thất vọng! Cáo biệt và sẽ sớm có tin.

Nhìn Khoái Kiếm Cơ Vĩnh hăm hở bỏ đi, Hào Phú Vương mỉm cười ý nhị.

oOo